

ECLI:NL:RVS:2012:BW3919

Instantie	Raad van State
Datum uitspraak	25-04-2012
Datum publicatie	25-04-2012
Zaaknummer	201110454/1/A2
Rechtsgebieden	Bestuursrecht
Bijzondere kenmerken	Hoger beroep
Inhoudsindicatie	Bij afzonderlijke besluiten van 30 september 2009 heeft de Belastingdienst de aan [appellant] toegekende voorschotten kinderopvangtoeslag over de jaren 2008 en 2009 herzien en vastgesteld op nihil.
Vindplaatsen	Rechtspraak.nl

Uitspraak

201110454/1/A2.

Datum uitspraak: 25 april 2012

AFDELING

BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

[appellant], wonend te Utrecht,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank Utrecht van 12 augustus 2011 in zaken nrs. 10/2934 en 11/1560 in het geding tussen:

[appellant]

en

Belastingdienst/Toeslagen.

1. Procesverloop

Bij afzonderlijke besluiten van 30 september 2009 heeft de Belastingdienst de aan [appellant] toegekende voorschotten kinderopvangtoeslag over de jaren 2008 en 2009 herzien en vastgesteld op nihil.

Bij besluit van 6 juli 2011 heeft de Belastingdienst het door [appellant] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 12 augustus 2011, verzonden op 16 augustus 2011, heeft de rechtbank, voor zover hier van belang, het door [appellant] daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft [appellant] bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 26 september 2011, hoger beroep ingesteld. De gronden van het hoger beroep zijn aangevuld bij brief van 26 oktober 2011.

De Belastingdienst heeft een verweerschrift ingediend.

De zaak is door een meervoudige kamer van de Afdeling verwezen naar een enkelvoudige.

Nadat partijen bij brieven van 8 en 16 december 2011 daartoe toestemming als bedoeld in artikel 8:57 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) hebben verleend, heeft de Afdeling bepaald dat het onderzoek ter zitting achterwege blijft en het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 1a, eerste lid, van de Wet kinderopvang (hierna: de Wko), zoals deze wet luidde ten tijde hier van belang en voor zover hier van belang, is op deze wet de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (hierna: de Awir), met uitzondering van artikel 49 van toepassing.

Ingevolge artikel 5, eerste lid, voor zover hier van belang, heeft een ouder aanspraak op een kinderopvangtoeslag in de door hem of zijn partner te betalen kosten jegens het Rijk, indien het betreft gastouderopvang die plaatsvindt door tussenkomst van een geregistreerd gastouderbureau.

Ingevolge artikel 7, eerste lid, is de hoogte van de kinderopvangtoeslag afhankelijk van:

a. de draagkracht, en

b. de kosten van kinderopvang per kind die worden bepaald door:

1°. het aantal uren kinderopvang per kind in het berekeningsjaar,

2°. de voor die kinderopvang te betalen prijs, met inachtneming van het bedrag, bedoeld in het tweede lid, en

3°. de soort kinderopvang.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, van de Awir wordt een tegemoetkoming op aanvraag toegekend door de Belastingdienst.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, verleent, indien de tegemoetkoming naar verwachting niet binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag zal worden toegekend, de Belastingdienst de belanghebbende een voorschot tot het bedrag waarop de tegemoetkoming vermoedelijk zal worden vastgesteld.

Ingevolge het vierde lid kan de Belastingdienst het voorschot herzien.

Ingevolge artikel 18, eerste lid, verstrekken een belanghebbende, een partner en een medebewoner de Belastingdienst desgevraagd alle gegevens en inlichtingen die voor de beoordeling van de aanspraak op of de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming van belang kunnen zijn.

2.2. De Belastingdienst heeft in verband met de door [appellant] ingediende aanvraag om kinderopvangtoeslag aan hem een voorschot kinderopvangtoeslag verleend over de jaren 2008 en 2009.

In het besluit op bezwaar van 6 juli 2011 heeft de Belastingdienst zich op het standpunt gesteld dat [appellant] niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij kosten voor de opvang van zijn kinderen heeft gemaakt

en dat hij daarom geen recht heeft op een voorschot kinderopvangtoeslag over 2008 en 2009.

Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank dit standpunt gevolgd.

2.3. [appellant] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de Belastingdienst hem had moeten horen, alvorens opnieuw op zijn bezwaar te beslissen. De Belastingdienst heeft bij brief van 9 juni 2011 [appellant] in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord. Hierop heeft [appellant] niet gereageerd. Reeds hierom heeft de Belastingdienst voldaan aan de hoorplicht als bedoeld in artikel 7:2, eerste lid, van de Awb.

2.4. [appellant] betoogt verder dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de Belastingdienst zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij kosten van kinderopvang heeft gemaakt. Hij voert daartoe aan, dat de rechtbank een onjuiste uitleg aan artikel 18 van de Awir en artikel 7 van de Wko heeft gegeven, nu uit artikel 18 van de Awir volgt dat de aanvrager van kinderopvangtoeslag slechts desgevraagd gegevens verstrekt aan de Belastingdienst ter beoordeling of aanspraak bestaat op een toeslag en de Belastingdienst heeft nagelaten om dergelijke gegevens op te vragen. [appellant] wijst er in dit verband op dat door de gastouder aangifte van Inkomstenbelasting is gedaan. Verder betoogt [appellant] dat de rechtbank hem ten onrechte niet in de gelegenheid heeft gesteld om alsnog aanvullende betalingsbewijzen te overleggen.

2.4.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 22 juni 2011 in zaak nr. 201010918/1/H2), volgt uit artikel 18, eerste lid, van de Awir, gelezen in samenhang met artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wko, dat degene die kinderopvangtoeslag ontvangt, moet kunnen aantonen dat hij kosten voor kinderopvang heeft gemaakt en wat de hoogte is van deze kosten. De Belastingdienst mocht dan ook [appellant] om (nadere) gegevens vragen waaruit blijkt welke bedragen hij heeft betaald aan de gastouder.

De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat [appellant] niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de gastouder heeft betaald en kosten voor kinderopvang heeft gemaakt. Daarbij heeft de rechtbank terecht en op goede gronden overwogen dat uit de door [appellant] overgelegde rekeningafschriften en kwitanties niet blijkt dat hij betalingen aan de gastouder heeft gedaan, nu de kasopnames op de afschriften niet overeenkomen met de op de kwitanties genoemde bedragen. Dat door de gastouder aangifte van Inkomstenbelasting is gedaan, kan, wat daar ook van zij, niet als bewijs voor gemaakte kosten van kinderopvang door [appellant] dienen, reeds omdat uit die aangifte niet blijkt van welke vraagouder die inkomsten afkomstig zijn. Dat [appellant], zoals hij heeft gesteld, voorts onvoldoende in de gelegenheid is gesteld om aanvullende betalingsbewijzen te overleggen, is niet gebleken. Daarbij is van belang dat de Belastingdienst [appellant] al eerder heeft verzocht om betalingsbewijzen te overleggen en dat [appellant] ook in hoger beroep geen betalingsbewijzen heeft overgelegd.

Het betoog faalt.

2.5. [appellant] betoogt tenslotte dat de rechtbank niet over alle in beroep aangevoerde gronden heeft geoordeeld. Zo is de rechtbank niet ingegaan op zijn stelling dat de Belastingdienst heeft gehandeld in strijd met het fair-play beginsel.

2.5.1. De rechtbank heeft aan haar oordeel ten grondslag gelegd dat de Belastingdienst tot het standpunt heeft kunnen komen dat [appellant] niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij kosten voor kinderopvang heeft gemaakt. De beroepsgrond van [appellant] die de rechtbank niet expliciet heeft besproken, kan aan dat oordeel niet afdoen. Nu de rechtbank gezien het vorenoverwogene terecht en op goede gronden tot dat oordeel is gekomen, kan deze hogerberoepsgrond niet tot het hiermee beoogde doel leiden.

2.6. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.F.J. Bindels, ambtenaar van staat.

w.g. Van Altena w.g. Bindels

lid van de enkelvoudige kamer ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 april 2012

432.